

TASAVALTALAISTEN SHOVINISTIEN JUONITTELUA

30/III 1917.

Luin vastikään tämämpäiväisestä „Uudesta Zürichin Lehestä”, 30/III, № 557, ensimmäisestä aamujulkaisusta, seuraavaa:

„Milano, maaliskuun 29. Pietarin-kirjeenvaihtaja tiedottaa erään *Tshernomazovin*, vallankumouksen aikana ilmestymään alkaneen sosialistisen „Pravda” lehden toimittajan, vangitsemisesta. Vanhan valtakomennon aikana *Tshernomazov* oli salaisen poliisin asiamies ja sai joka kuukausi 200 ruplaa. Hänen johtamansa lehti, joka vaati sosialistista tasavaltaa, hyökkäili jyrkästi Väliäikaista hallitusta vastaan ilmeisenä tarkoituksenaan palvella taantumusta. Yleensä se agitaatio, jota vastuuttomat piirit harjoittavat hallitusta vastaan, panee epäilemään sellaista, että ne ovat vanhan valtakomennon ja vihollisen rikoskumppaneita. Yksinpä työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostokin, jolla Väliäikaiseen hallitukseen verrattuna on määrätty radikaalinen näkökanta, on kääntänyt selkensä noille piireille”.

Tämä tiedonanto on toisinto sähköstä, joka julkaistiin shovinistisessa italialaisessa „Iltakuriiri” („Corriere della Sera”) ¹²⁵ lehdessä, Milano, 29/3, ja oli lähetetty sinne Pietarista 26/3 klo 10.30 illalla. Selittääkseni lukijoille, millaiseen „silmänkääntötemppuun” shovinistit tällä kertaa yleisen tapansa mukaan turvautuvat, minun on alettava hiukan kauempaa.

„Vanhan valtakomennon aikana”, nimittäin vuoden 1912 huhtikuusta vuoden 1914 heinäkuuhun, Pietarissa ilmestyi jokapäiväinen sosialidemokraattinen „Pravda” lehti. Tosi-asiallisesti tuo lehti oli puolueemme, Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen, *Keskuskomitean* äänen-

kannattaja. Kirjoitin tuohon lehteen melkein joka päivä Krakovasta, missä asuin siihen aikaan poliittisena maanpakolaisena. Puolueeseemme kuuluneet Duuman sosialidemokraattiset edustajat, jotka tsaari karkotti Siperiaan agitaatiosta imperialistista sotaa vastaan, Badajev, Muranov, Petrovski, Shagov ja Samoïlov (vuoden 1914 kesään saakka tuohon ryhmään kuului myös Malinovski), kävivät usein Krakovassa, ja me neuvottelimme siitä, mikä suunta lehdelle on annettava.

On itsestään selvää, että tsaarihallitus ei vain kaikin voimin ympäröinyt urkkijoilla „Pravdaa”, jonka painosmäärä kohosi 60 tuhanteen, vaan koetti myös saada sen toimitsijain keskuuteen provokaattoreita. Provokaattorien joukossa oli myös Tshernomazov, joka puoluepiireissä tunnettiin nimellä „Miron”. Hän hankkiutui suosioon, ja vuonna 1913 hänestä tuli „Pravdan” sihteeri.

Seurattuamme edustajaryhmän kanssa Tshernomazovin toimintaa tulimme ensinnäkin siihen johtopäätökseen, että hän kirjoituksissaan kompromettoi meidän suuntaustamme, ja toiseksi, että hän on epäilyttävä poliittisen rehellisyyden mielessä.

Mutta sijaisen löytäminen ei ollut helppoa, varsinkin kun edustajaryhmä piti yhteyttä Krakovaan joko illegaalisesti tai siten, että edustajat kävivät siellä, ja noita matkoja ei voitu tehdä kovinkaan usein. Vihdoin vuoden 1914 keväällä onnistuimme siirtämään Pietariin Rosenfeldin (Kamenevin), jonka tsaari myös karkotti Siperiaan vuoden 1914 lopulla edustajiemme kanssa.

Rosenfeldin (Kamenevin) tehtävänä oli *syрjäyttää* Tshernomazov asiain hoidosta ja hän *syрjäytti* tämän kokonaan. Tshernomazov erotettiin. Keskuskomiteamme määräsi toimitettavaksi *tutkimuksen* Tshernomazoviin kohdistuneiden epäilyjen johdosta, mutta tarkkoja tietoja ei onnistuttu keräämään, joten pietarilaiset toverit eivät rohjenneet *julistaa* häntä provokaattoriksi. Piti rajoittaa Tshernomazovin *syрjäyttämiseen „Pravdasta”*.

On aivan epäilemätöntä, että Tshernomazov ja tietenkin myös muut provokaattorit auttoivat tsaaria karkottamaan edustajamme Siperiaan.

Marraskuun 13 p:nä 1916 Pietarissa oleva puolueemme „Keskuskomitean Byroo” tiedotti meille, että Tshernomazov

yrittää jälleen tunkeutua illegaaliseen järjestöön ja että „Byroo” on syrjäyttänyt järjestöstä „Mironin” ja erään hänen kanssaan yhteyttä pitävän henkilön ja „tulee menetelemään siten kaikkiin nähden, jotka ovat edelleenkin tekemisissä hänen kanssaan”.

Me tietenkin vastasimme, että Tshernomazovia ei saa pitää puolueessa, sillä hänet on syrjäytetty yllämainittujen edustajien osanotolla laaditulla Keskuskomitean päätöksellä.

Sellainen historia on vanhalla „Pravdalla”, joka ilmestyi vanhan, tsaristisen valtakomennon aikana ja jonka tsaari lakkautti ennen sotaa, heinäkuussa 1914.

Herää kysymys, eikö Tshernomazov osallistunut suoranaisesti tai välillisesti myös uuden „Pravdan” julkaisemiseen, kun se alkoi ilmestyä Pietarissa vallankumouksen jälkeen? Siitä en tiedä mitään, sillä vallankumouksen ajoista lähtien Gutshkovin—Miljukovin hallitus ei ole päästänyt perille minun sähköitani „Pravdaan” eikä tietysti niitäkään, joita „Pravdasta” on lähetetty minulle¹²⁶. En tiedä edes sitä, onko KK:n Byroo säilynyt, ovatko Pietariin saapuneet Kamenev ja ne edustajat, jotka tuntevat Mironin ja syrjäyttäisivät hänet heti, jos hän yrittäisi käyttää hyväkseen henkilönvaihdosta ja hakeutua uudelleen suosioon.

Ranskalainen sosialishovinistinen „L’Humanité” * lehti julkaisi maaliskuun 28 pnä sähkönen, minkä „Petit Parisien” lehti¹²⁷ oli muka saanut Pietarista. Tässä sähkönessä Tshernomazovia nimitetään „äärimmäisen sosialidemokraattisen „Pravda” lehden entiseksi toimittajaksi”.

Toivottavasti lukija nyt käsittää, kuinka kavalia ja alhaisia ovat ne taistelumenetelmät, joita käyttää Gutshkovin—Miljukovin hallitus ja heidän ystävänsä, jotka tahtovat mustata puoluettamme, joka on muka vanhan valtakomennon ja vihollisen kanssarikollinen. Tuo hallitus ja sen ystävät vihaavat puoluettamme ja parjaavat sitä, sillä me sanoimme jo 13. X. 1915 „Sotsial-Demokrat” lehtemme (Geneve) 47. numerossa, että me olemme ehdottomasti imperialistista sotaa vastaan siinäkin tapauksessa, jos tuota sotaa tulee käymään shovinistis-vallankumouksellinen, shovinistis-tasavaltalainen Venäjän hallitus eikä tsaarihallitus **.

* — „Ihmisyys”. Toim.

** Ks. Teokset, 21. osa, ss. 398—401. Toim.

Gutshkovin—Miljukovin hallitus on nimenomaan *sellainen* hallitus, koska se on vahvistanut tsarismin ja englantilais-ranskalaisen imperialismin väliset *rosvosopimukset* ja käy tätä sotaa *ryöstötarkoituksessa* (Armenian, Galitsian, Konstantinopolin y.m. valloittaminen).

(Lähetän huomenna „Volksrecht” * ja „Avanti!” ** lehteen.)

*Julkaistu huhtikuun 5 pnä 1917
„Volksrecht” lehdessä 81. numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n
Venäjän kielellä julkaistu
ensi kerran v. 1924
II Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsinkirjoitetun jäljennöksen
mukaan*

* — „Kansan Oikeus”. Toim.
** — „Eteenpäini”. Toim.